

Червона тінь Землі впала на місяць уповні й забарвила його. Місяць і собі віддзеркалив червоне, і земний степ немов опинився під величезним ліхтарем з накинutoю на нього напівпрозорою тканиною кольору крові.

Вовк на прізвисько Дужий мчав степом, не згинаючи ковили, нагадуючи стеблинам вітер, від якого вони теж погойдувалися. Подеколи ковила ставала вищою від Дужого, та це його не спиняло. Він мчав лише вперед, покладаючись не стільки на зір чи навіть нюх, скільки на інстинкт, розбуджений лиховісним місяцем. Людині, яка колись урятувала його від загибелі, нині загрожувала небезпека, і Дужий не був би Дужим, якби залишився в лісі. Місяць вів вовка. Довгі та міцні лапи підносили звіра — він майже летів. Очі палали моторошним жовтим вогнем.

Незабаром ковила стала трохи нижчою, в повітрі закружляли нові запахи. Невидимий, але відчутний кордон між диким нічийним степом і землею чужих змушував зупинитися. Дужий пішов підтюпцем, а згодом сів, оглядаючи простір, що не закінчувався навіть за обрієм. Морда підійнялася вище, й ось Дужий начебто запитально подивився на кривавий місяць. Очі змінили колір, стаючи червоними, відбиваючи світло. Вий пролунав над степом. Коли вовк опустив морду, очі знову стали жовтими. Місяць йому відповів.

Дужий підвівся, зробив крок і зупинився, ніздрі розширилися, хапаючи повітря. Землею чужих гуляла велика стара лань. Вовк не бачив її, але запах не міг брехати. Дужий облизнувся. Він почав обережно підкрадатися...

ДАНИЛО

У вихідні Кременчук із промислового міста перетворювався на такий собі придніпровський курорт. Дівчата і хлопці, чоловіки і жінки, люди старшого віку — усі розслаблено прогулювалися старим порепаним хідником широкої набережної вздовж Дніпра до гранітних скель, що височіли тут уже понад три мільярди років. За скелями можна було побачити невеликий бір, у соснових верхovinaх якого коли-не-коли стрімко шугали білки. Бір належав Придніпровському парку.

Поодаль, серед каштанів і кленів у тому-таки парку вряди-годи реготали з власних витівок школярі. Найчастіше їхні компанії розподілялися за статевою ознакою: хлопці вешталися з друзями, а дівчата — з подругами. Подеколи ці компанії об'єднувалися і ділилися одна з одною жартами та новинами — тоді вибухи реготу ставали ще гучнішими.

Студенти вже воліли ходити закоханими парочками, тримаючись за руки, нерідко в одязі з патріотичною символікою: гербами, принтами, написами. Здебільшого ці парочки обіймалися на лавках і цілувалися. Старші пари тихою ходою рухалися парком, балакаючи про своє, і, здавалося,

не помічали нічого навколо себе, крім співрозмовника. Деякі бабусі й дідусі наглядали за онуками, що бавилися під деревами парку й весело кричали, а один дідусь на лавці грав у шахи з восьмирічним онуком. Подружжя з двома візочками, де лежали немовлята, ішло годувати білок горішками.

Бабине літо ще не закінчувалося, проте вже відчували останні темно-червоні троянди, жовте кленове й каштанове листя падало на досі зелену траву, змішувалося в ній з багряними трояндовими пелюстками. Клумби чергувалися з пишними ялинками кольору морської води.

Ніхто не звертав на нього уваги.

Молодик у синьому спортивному костюмі з каптуром на голові й у чорних окулярах прудко простував з великою дешевою господарською сумкою. У парку він єдиний мав напружений і стурбований вигляд. Постійно озирався, начебто перевіряв, чи не стежать за ним.

І таки стежили. Позаду, серед замріяних пар перехожих як Пилип із конопель вискочив охоронець щойно пограбованої ювелірної крамниці й щосили крикнув:

— Стережіться! У нього пістолет!

Умить запала тиша — усі завмерли. Деякі діти ще всміхалися, коли молодик у синьому спортивному костюмі та чорних окулярах, начебто підтверджуючи сказане, дістав з кишені пістолет Макарова й націлив його на охоронця. Дехто з дорослих ще боровся із заціпенінням, коли із сумки страшного молодика через його різкий рух блиснув і випав на хідник золотий перстень, а за ним — тонкий золотий ланцюжок, призначений для ніжної жіночої шиї.

Тільки коли в бік охоронця пролунав постріл, на обличчях містян проступив страх. Діти і деякі дорослі розпустили

голос, почувся плач. Ті, що стояли поруч або проходили повз, упали на землю. Ті, що були вдалині, побігли, ховаючись за деревами і стінами будинків.

Охоронець, який узагалі-то теж тримав пістолет, упав і з ревом відкотився за найближчі кущі, тримаючись за ліву ногу. Молодик побачив, що куля потрапила в коліно переслідувача, відвернувся й знову прудко попрямував, а далі побіг у бік Дніпра. Туди, де серед відпочивальників на пляжі під скелями один з рибалок готувався відпливти на сірому гумовому човні, що аж тхнув сирою рибою. Рибалка, вимушено підкорившись дулу пістолета, втік зі свого транспорту і потрапив-таки на берег живим. Молодик кинув сумку з награбованими дорогоцінностями в човен і заліз сам. Мить — і запрацював мотор. Він заглушив навіть поліційні сирени, пронизливий звук яких наближався до річки. Поліція дісталася берега надто пізно.

Охоронець, а точніше — інспектор охорони Данило Марченко, через біль так і не поцілівши в злочинця, засунув у кобуру вже непотрібний пістолет і вийняв із кишені смартфон, з якого кілька разів телефонував поліції. Коліно боліло нестерпно, текла кров. Данило мимоволі застогнав, і далі тримаючись однією рукою за ногу. Краєм ока він побачив, що молода світловолоса жінка, яка до цього впала на траву, прикриваючи собою дитину, кинулася підбирати з хідника загублені грабіжником коштовності.

— Не чіпайте, це крадене!..

Але жінка не слухала. Вона з маленьким сином, який іще нічого не розумів у житті й невинно та невпевнено всміхався, чкурнула якомога далі. Найімовірніше, на зупинку, щоб там сісти в маршрутку і поїхати, а тоді сховатися.

Якби не прострілене коліно, Данило наздогнав би її, але зараз він міг тільки лежати чи сидіти, намагаючись не ворухити постраждалою ногою. Він згадав про ремінь і подумав, що непогано було б затягнути ним ногу, щоб зупинити кровотечу. Проте почув сирени поліції. Незабаром на площу перед парком влетіли їхні білі автівки. Певно, з ними приїхала і швидка допомога. Данило запхав смартфон у кишеню.

Підійшов худорлявий старий. Це, здається, був дідусь, який до стрілянини грав з онуком у шахи на лавці. Сам онук, певно, побіг додому.

— Тримайся, хлопче, — старий присів перед Данилом, розглядаючи рану. — Зараз тобі допоможуть.

Данило кивнув, почувуючись збіса незручно, бо навколо збиралися цікаві зівачи, які ще хвилину тому могли стати заручниками злочинця. За ними замайоріли поліційні кепки та яскраво-червоне вбрання лікарів. Дехто почав голосно дорікати їм, що так пізно приїхали, і запахло скандалом. На хвилину Данило заплющив очі, понад усе боячись тепер стати калікою через поранення. Він устиг подумати, що таки не згавнівав охоронної фірми, у якій працював. Переслідував злочинця, намагався зупинити його так, щоб не було заручників, і, якби не поранення, наздогнав би, адже бігав швидко, бо регулярно тренувався з чотирнадцяти років. Він завжди цікавився спортом і мав велику фізичну силу, завдяки чому й став охоронцем, а згодом — інспектором охорони...

За годину не тільки кременчуцькі газети і місцеве телебачення, а й ЗМІ всієї України повідомили про пограбування ювелірної крамниці «Оздоба» та стрілянину в Придніпров-

ському парку. Ті містяни, що приходили додому, з порога запитували в рідних, чи чули вони про стрільбу. Майже в кожному подвір'ї спостережливі бабусі цитували слова журналістів. Згодом на сторінках інтернет-видань вибудувався хронологічний ланцюжок подій:

10:10 — в ювелірну крамницю «Оздоба» входять двоє молодиків в однакових синіх спортивних костюмах з каптурами та в чорних окулярах. Один одразу бере на мушку охоронця Андрія Тарасенка, а другий під дулом пістолета примушує продавчиню Юлію Антонич витягнути все золото з-під скла. Награбоване кладуть у сумку.

10:14 — лунають два постріли, які чує вся вулиця. Ніхто з перехожих нічого не розуміє, дехто завмирає, але паніки ще немає. Перший постріл робить грабіжник, який тримав на прицілі охоронця Тарасенка. Той падає мертвий, і відразу в грабіжника стріляє зі свого пістолета спільник, що цілився в Юлію. Певно, вбиває, щоб не ділитися золотом. Продавчиня чує, як він каже: «Нічого особистого, просто ти...». Він не закінчує, і Юлія з жахом усвідомлює, що цей тип у чорних окулярах тепер вистрелить у неї. Проте він лише посміхається, надсилає глумливий повітряний поцілунок і зникає у дверях. Юлія сповзає по стінці. Хоче натиснути на тривожну кнопку, але не встигає, бо...

10:15 — ...входить інспектор охорони з фірми «Тигр» Данило Марченко. Він планував перевірити, як працює Андрій Тарасенко, новенький у фірмі. Паркуючись біля «Оздоби», Данило почув постріл і бачив, як вибігав химерний тип у спортивному костюмі з великою сумкою, тому відразу запідозрив лихе. Сам Данило поліції і журналістам у лікарні розповідав: «Я в крамницю, а там — двоє вбитих і Юля